

Giovanni LEGRENZI (1626-1690):
Scena di Clelia

*Stanza ristretta di Clelia con letto sopra il quale
giace un fanciullo, che dorme.
Clelia con pugnale alla mano in atto di svenare il
proprio figlio.*

CLELIA

Figlio, sul molle seno
già pende il ferro: ecco t'uccido, e sveno.

(si trattiene)

Clelia che tenti? oh stelle.
Oggi da ingorda fame
ne l'assediata Roma
costretto è un cor di Madre,
seguendo di Saturno i rei consigli,
per divorarli a trucidar i figli.

(và al fanciullo amorosa)

Dolce figlio, che posi e dormi
sopra l'ale d'un sonno leggiadro,
di tue labbra al corallo ridente,
bambino innocente
questo bacio di morte è foriero.
(pensa, poi torna risoluta)

Già decreto è del Ciel, ch'in terra apporte
a l'innocenza un bacio reo la morte.

(si ferma nell'atto di ferirlo)

Chi mi frena la destra?
Clelia chi uccidi? Il figlio, il figlio ah nò.
No!

Non fia vero, che sua beltà
ne la mensa de la Tirannide
cibo sia de l'empietà.

*(pianta il pugnale sul Tavolino, vuol partire
ma si ferma nel passo d'entrare)*

Oh Dio che fo? Che penso?

(agitata per Scena)

Clelia, viscere mie, servi, Consorte,
in si grand'uopo
deh porgetemi aita;
numi del Ciel consiglio

(pensa e dice risolvendo)

Mi squarcierò una vena.

(torna al Tavolino, e prende di novo il ferro)

E ne le vene
succhiato dal mio labro,
per allungar di questa vita i giorni
a se stesso alimento il sangue torni.

Giovanni LEGRENZI (1626-1690):
Scena di Clelia

*Cloelia szűk szobája, benne ágygal, melyen egy
kisfiú alszik.
Cloelia törrel a kezében, arra készülve, hogy felvágja
saját fiának ereit.*

CLOELIA

Fiam, puha mellkasodon
már nyugszik a fegyver: íme, megöllek,
kivéreztetlek téged.

(megtorpan)

Cloelia, mit teszel? Ó, egek!
A mai napon a mardosó éhség
az ostromlott Rómában
arra kényszerít egy anyai szívet,
hogy Saturnus gonosz tanácsát követve
meggyilkolja és felfalja saját gyermekeit.

(szeretettel a kisfiú felé fordul)

Édes fiam, ki könnyed álom
szárnyain heverve alszol:
nevető, korallpiros ajkaidon,
ó, ártatlan gyermek,
ez a csók a halál hírnöke.

(elgondolkozik, majd újra határozottan)

Ez az ég parancsa, hogy a földön
az ártatlanságnak egy gonosz csók jelentse a
halált.

(már épp megsebezné, de megáll)

Ki fékezi meg jobbomat?

Cloelia, kit ölsz meg? Fiadat, fiadat, ó, ne!
Ne!

Ne váljék az valóra, hogy szépsége
a zsarnokság asztalán
a kegyetlenséget táplálja.

*(a tört a kis asztalra helyezi, indulni készül, de a
kijárat előtt megáll)*

Ó, Istenem, mit teszek? Mit gondolok?

(izgatottan vissza a színpad felé)

Cloelia, egész belsöm, szolgálaim, hitvesem,
ebben a nagy szükségben
jaj, nyújtsatok segítséget;
égi istenek, adjatok tanácsot!

(elgondolkozik, majd kijelenti)

Felvágom egy eremet.

(visszatér a kis asztalhoz, újra kezébe veszi a tört)

És az erekbe,

ajkammal kiszívva,

hogy meghosszabbítsam életem napjait,
saját táplálékául térjen vissza a vér.

*(e per ferirsi un braccio, ma trattiene alla voce
Publicola, che esclama)*

*(részánja magát, hogy megsebezze saját karját, de
Publicola felkiáltására megtorpan)*

Horváth Csaba nyersfordítása